

I.

Byla skoro ještě noc, ale městečko Kařez se už probouze-
lo k životu. V ranním šeru kokrhala a kdákala drůbež, ze sel-
ských dvorů se ozývalo skřípání okovů a vrzání veřejí vrat.
K životu se probouzel i zájezdní šenk U Zlatého býka. I když
se při zemi ještě válela šedavá a sychravá mlha, oba formani,
kteří zde nocovali, odjížděli se svými vozy zaprášenou cestou
směrem na Prahu. Nechtěli zmeškat výroční jarmark. Ke ko-
čáru urozeného nocležníka se znakem královské komory na
dvířkách čeledíni zapřáhli koně a čekalo se jen na to, až se krá-
lovský písař Jiří Adam z Dobronína nasnídá. Hned po jídle
chtěl pokračovat v cestě do královského města Plzně.

Královský písař zatím sestupoval po rozvrzaném schodiš-
ti do šenku. Byl to štíhlý muž oblečený do černého oděvu
s bílým krajkovým okružím podle poslední španělské módy.
U pasu měl zavěšenou dýku s cizelovanou rukojetí, která na
první pohled pocházela z dílen proslulých norimberských pa-
sírů. Jiří Adam z Dobronína byl již postarší muž, měl bledé
tváře a kolem očí vrásky. Přísně sevřené úzké rty, lemované
prošedivělým vousem, se však dokázaly i usmát. Každý de-
tail pečlivě upraveného vzhledu svědčil o jeho zámožnosti
a sebevědomí vysokého zemského úředníka. Vybral si místo
u krbu, kde bylo po ránu tepleji než ve zbytku rozlehlé míst-
nosti. Ani u stolu však nesundal svůj černý klobouk, zpod ně-
hož mu do týla padaly dlouhé upravené vlasy, které místy bile
prokvétaly.

Jakmile se usadil k masivnímu dubovému stolu, přinesl
tlustý hostinský číši svařeného vína a chléb se sýrem. Několí-
krát se před urozeným návštěvníkem uklonil, a teprve když se

ujistil, že nemá další přání, věnoval se druhému hostu, který,
ač přišel dříve, trpělivě čekal. Byl to vysoký mladík se široký-
mi rameny. Měl husté tmavé vlasy a stejně tmavé a husté obo-
čí nad bystrými černými očima. Ve tváři měl výrazné ener-
gické rysy a ústa se neustále usmívala. Oblečený byl do trochu
ošuntělého šatu velice výstředního střihu, jaký by domácí krej-
čí určitě odmítali ušít. Chvilí se rýpal v jídle a pokradmu si krá-
lovského písaře prohlížel. Potom miskou odstrčil, vstal z lavice
a přešel k jeho stolu.

„Dovolíte, urozený pane...?“

Jiří Adam z Dobronína vzhlédl a v jeho tváři se dalo číst
pobouření. I když se během úředních cest po českém králov-
ství setkával s mnoha lidmi, nerad se s nimi seznamoval. Měl
rád klid a rozhovory o starostech druhých ho unavovaly. Na-
víc musel být před cizími lidmi opatrný. Na cestách bylo sice
bezpečněji než v dobách, kdy vládl mladý Ludvík Jagellonský,
přesto nebylo dobré důvěřovat každému. Jeho úřad vyžadoval
neustálé napětí. Proto ve svém soukromí miloval samotu. To
platilo především o ránech. I dříve, když ještě žila jeho žena,
snídal nejraději sám.

„Nedovolím,“ odsekl zlostně. Přesto nesklonil hlavu
a nepokračoval v jídle, nýbrž se bezděčně a v rozporu se svý-
mi slovy na dotěrného mladíka usmál. Něčím ho zaujal, ač to
byl běžný tuctový typ, zřejmě student. Snad ho přitahovaly
jeho živé oči, možná urostlá postava. Najednou se zastyděl, ne-
boť si připadal jako protivný jezevec. Vždyť zatím ani nevěděl,
co po něm chce.

Mladík ve výstředním oděvu stál tiše u stolu, mnul si zkrěh-
lé ruce a čekal. Na rtech mu pohrával lehký, ale zdvořilý úsměv,
jako by chtěl dát váženému hostu příležitost, aby své odmít-
nutí odvolal.

„Nedovolím, aby mě kdokoli bezdůvodně rušil,“ řekl krá-
lovský písař smířlivě. „Ale chápu, že tenhle stůl stojí nejbliž-
e u krbu, a tak je to bohužel jediné místo, kde se dá po ránu ohřát.
Kdo vlastně jsi?“